

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923. április hó 1-én
II. Évfolyam * 9-ik szám.

Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsvaron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre - - - - - 50 Lei
Fél évre - - - - - 25 Lei
EGYESSZÁM ÁRA 2 LEI

T a r t a l o m :

TARTÓZTASD MEG MAGAD A SI-
 RÁSTÓL 123 oldal
 Nem halt meg, hanem alszik . . . 123 „
 A feltámadás reggele 124 „
 „Az ellenség földé” — a halál . . 124 „
 Az elsők utolsók 125 „
 A VÁLTSÁG 126 „
 A meghamisított egyház 126 „
 A terv váltság nélkül 126 „
 Irgalmasság először, azután igazság 127 „
 A megfeszítés 127 „
 A VILÁG TEREMTÉSE 130 „
 Két őszinte vallomás 130 „
 A teremtés első és második korszak-
 napja 130 „
 A teremtés harmadik és negyedik
 korszak-napja 131 „
 A teremtés ötödik és hatodik korszak-
 napja 132 „

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második vasár-
 KIADJA: „AZ ÉLET” KIADÓHIVAT.
 VÁLLALAT, CLUJ—KOLOZSVÁR.
 STRADA NIC. FILIPESCU 10. SZ.
 Szerkeszti Faluvégi D.
 Előfizetési ára: Romániában egy
 50 lei, fél évre 25 lei. Egyes szám
 Csehszlovákiában egy évre 20 csech.
 Amerikában egy évre . . . 1 d.
 Egyes szám ára 5 c.
 Levelozés és előfizetés e címre
 dondó „ARANYKORSÓ”
 Cluj—Kolozsvár, Str. N. Filipescu.

II. Évfolyam.

1923. április 1. vasárnap.

9. szám.

„TARTOZTASD MEG MAGAD A SIBÁSTÓL.”

Jeremiás 31:16

GYASZ, szomorkodás van a halottakért. Nem a gyengeségnek, nem is az önzésnek, hanem ennél egy sokkal fenköltebb érzelemnek, a részvételtjes szeretetnek a jele ez a szomorkodás. Ha szükség ezt bizonyítanunk, végezzék el ezt a fent idézett szavak: „Jézus sír.“ Ő könnyezett egy haláleset alkalmával. Jó barátja, Mária és Mártha testvére: Lázár halt meg. Urunk teljesen átérezte a haláleset által felidézett állapotot. Oh, ez a halál!... Előtte sokkal többet jelentett. Rá nézve sokkal borzalmasabb esemény volt, mint környezetére, mert ő az életet: Isten kegyének áldását jobban tudta értékelni, mint a bukkott emberiség bármely tagja; jobban is tudta, hogy mily rettentő ítélet a megsemmisülés: a halál.

Egyébként a megsemmisülésből való megszabadulás útját is jobban ismerte, mint hallgatói bármelyike. Értette Isten szeretetteljes szándékát és tudta, hogy ő éppen abból a célból bocsáttatott a világa, hogy életét adja váltságul Adámért és az ő engedetlensége folytán halálba szállt egész emberiségért. A hit álláspontján Isten szándékához szorososan ragaszkodva, miután elhatározta az Atya által reá bízott feladatot véghezvinni: életét váltságul adni, felismerte, hogy ily módon a feltámadás áldása ki fog terjedni az emberi család minden tagjára.

Nem halt meg, hanem alszik

Hadd vizsgáljuk gondosan a vigaszt, mely által fényt árasztott a gyászoló szívébe az Úr és győződ-
jünk meg, hogy ő, aki „egy beszélt, mint ember soha“, a leghatásosabban tudott vigasztalni. Halld szavait: „Lázár nem halt meg, hanem alszik.“ Nem gondolta, semmondotta, hogy Lázár meg van semmisítve, mert hitt Istennek megváltási tervében és a feltámadás áldásaiban. Azért nevezte Lázár állapotát alvásnak — csendes, enyhe, várakozó alvásnak.

Mily csudálatos e kép, mely a Szentírásban oly számtalanszor van használva azokra illően, kik az isteni tervvel kapcsolatos feltámadási reggelnek hisznek. Az O-Testamentumban olvassuk, hogy Ábrahám elaludt atyjával együtt. Hasonlóképp Izsákra, Jákobra és Izrael minden prófétájára vonatkozóan. Az Új-Tes-

tamentumban is ugyanezen módon találunk vonatkozásokat. Amit Urunk mondott Lázárról, azt mondták az apostolok is a megholtakról, hogy alszanak, miáltal kifejezésre juttatták feltámadási reményüket, melynek értelmében elhalt kedveseink nincsenek megsemmisítve, hanem, mint idézetünk mondja: visszajönnek az ellenség földéből“, felszerkennek a feltámadás reggelén. Istvánról: az első vértanúról: keresztyén mártírról is írva van, hogy megköveztetvén, elaludt — csendesen, szeliden — bizva Jézusban és a nagy hatalomban, melyet megmutat, mikor előhossa a halottakat, kiket drága véren vásárolt meg. Ez volt az a reménység, melynek kifejezésre juttatásával Pál apostol vigasztalta az első keresztyéneket, mondván: „... Azonképpen az Isten is azokat, kik elaludtak a Jézusban, előhossa övele...“ „Annakokáért vigasztaljuk egymást e beszédekkel.“ (1 Thess. 4:14-18) Más alkalommal meg így szól az apostol erről az alvásról: „Nem mindnyájan alszunk el, jöllehet mindnyájan elváltozunk.“ Ezzel azokra gondolt, kik Krisztus második jelenlétének napjaiban élnek, kiknek elváltozását nem fogja megelőzni a halotti állapotban levők felébresztési ideje.

De térjünk csak vissza Bethániába Jézushoz, a gyászoló testvérekhez és figyeljünk a vigasszavakra, melyeket Urunk mondott! Ennél igazabbat és reményteljesebbet sehol sem találunk. Ő nem mondotta, mint napjainkban oly sokan: Testvéred sokkal elevenebb a halálban, mint volt azelőtt. Nem! Semmi erre nem! Az Úr nem akarta ily módon kigunyolni hallgatóinak józan gondolkodását, sem arcába csapni az igazságnak azáltal, hogy a meghaltakról úgy nyilatkozott volna, hogy azok nincsenek meghalva.

Az Úr elismerte, hogy szerencsétlenség zudult a családra. De azért nem mondotta, hogy barátja a mennybe ment, hanem résztvevőkönnyek csordultak szeméből a gyászolóknak felett és mint egyedüli vigaszt: a feltámadást — a halál állapotából való visszatérést hozza fel: „Testvéred ismét élni fog“ — „én vagyok a feltámadás és az élet.“ „A meghaltak reménye egyedül rajtam nyugszik; halálom kiegyenlíti Adám tartozását és jogom lesz majd Atyám szándéka szerint előhívni a foglyokat a halál nagy börtönéből: a sír-

ból.“ — „Ne csudálkozz rajta, mert eljön az óra, amikor mindenkinek, kik a sírban vannak, meghallják szómát (az ember Fiának szavát) és eljönnek.“ — János 5:28.

A feltámadás reggele

Végezván Mártával való beszélgetését Urunk, miután megértette vele, hogy reformálnia kell a halottak megáldása felőli reményét és hogy ennek ő az alapja, a sír holléte után érdeklődött. Megakartta próbálni hatalmát — azon hatalmat, melynél fogva képes lesz feltámasztani az egész emberiséget a feltámadás reggelén. A felnyitott sír előtt tehát megállva, fenszóval kiáltott: „Lázár, jöjj ki!“ És ime... aki meg volt halva, kijöve — megelevenítettett Urunk ereje és hatalma által.

Ugy ez, mint Urunknak első jelenléte alkalmával miveltségetei, amint látni fogjuk, jövődicsőségének voltak bemutatató példái. Előize az áldásoknak, miket második jelenléte alkalmával fog árasztani a világra.

Munkája akkor sokkal megkapóbb, mélyebbreható és terjedelmesebb lesz és mindenkinek hasznára való. Látni fog minden megvakult szem és hallani minden süket fül. Előjönnek mindnyájan a sírból, de nem hogy újra visszaszálljanak oda, hanem hogy állandó gyógygyulást nyerjenek és pedig nemcsak a természetes vakság és süketségből, hanem, hogy értelmi szemeik és füleik is megnyitassanak. A halál álmából nem a küzdelmes élet néhány évének eltöltésére lesznek előszólitva ismét, oly körülmények között, melyek jelenleg uralkodnak hanem azon célból, hogy az ezer éves királyság isteni szabályai alá vessék magukat és elérjék a szellemi, fizikai és erkölcsi teljes tökéletességet, melyet elveszítettek Ádám engedetlensége által.

„Meghívés idei“ jönnek

Oh dicső idő magasztos reménye! Nem csoda, hogy azon időről, mint az Úr színe előtt jövő meghívés ideiről beszél az apostol, „midőn Isten elbocsátandja Jézus Krisztust.“ Nem csoda, hogy az ezer éves országot elnevezi „helyreállítás“ idejének, „mely időről szólott Isten minden szent prófétája által, kik eleitől fogva voltak.“ — Csel. 3:19-21.

Lázár, Jairus leánya és a naini ifju ismét meghaltak. Felébresztésük csak rövid idejű volt, csak Urunk hatalmának megnyilvánításául szolgáltak, amint írva van: „E dolgokat cselekedte Jézus és (ezáltal) megnyilvánította dicsőségét.“ A jövődicsőségnek csak gyöngye hajnalfényei voltak a nagy kegyelmességű Király, Főpap és Próféta eme dicső ténykedései, kit Isten elküldött nemcsak, hogy megváltsa a világot, hanem, hogy alkalmas időben a megszerzett gyógyulási lehetőséget mindenki számára hozzáférhetővé tegye.

Bár nem bocsátkozunk ezeknek további boncolgatásába, hisszük, hogy a gondolkodó kedves olvasó észreveszi ezekkel kapcsolatos gondolatainkat. Különben részletesen tárgyalva vannak „Az isteni terv a korszakokban“ c. könyv VI. és IX. fejezeteiben, hol az író igyekszik kimutatni, hogy a sok áldás kiárasztása

előtt, melyet oly igen vár a világ és a választott sereg, Urunknak, Mesterünknek vissza kell térnie és hogy ez az áldás nem pillanatnyi lesz, hanem állandó mindazok részére, kik elfogadják Isten kegyelmét tiszteletteljes, hálás és engedelmes szívvel.

„Az ellenség földé“ — a halál

Miért „ellenség földé“ a halál? Miért van megírva „Utoljára pedig ellenségünk: a halál, eltöröltetik?“ Bármennyire is igyekezzenek némelyek a tényt elpálcázni, a halál azért ellenség. Az a gondolat, hogy barátunk volt, nem származik Isten szavából, hanem a pogány, görög bölcseségtől. Annak elfogadása, hogy a halotti állapot nem való, hanem csak látszólagos, nem Szentírás szerinti, hanem pogányos. Elfogadják azt, hogy a halottak elevebbek, mint mielőtt meghaltak, nem a Szentírás szerint való eljárás. Olvaszuk is: „A halottak nem tudnak semmit.“ „Ha megboldogulnak is az ő (meghaltak) fiai, nem tudja, ha megszegyenülnek, azt sem veszi észébe. (Préd. 9:7. 12; Job 14:21) Ha beképzeltjük, hogy a halál bekövetkezésének pillanatában egy magasabbfokú élet kezdődik, megcsaljuk magunkat a Kisértő szavával, aki már Édenben hazugságra változtatta Isten szigorú és igazságos emez ítéletét: „Halálnak halálával haltok meg“, (ha engedetlenek lesznek) így szólván: „Nem haltok meg halálnak halálával!“ — 1 Mózes 3:2-4.

Hatezer éve már, hogy a Kisértő hirdeti e hamis tanítást, mely által nemcsak a pogány világot nyugtázták, hanem a keresztyének közül is sokan, igen sokan hisznek eme hazug szavainak: „Nem haltok meg halálnak halálával!“ Ugy hiszik, hogy a halottak nincsenek meghalva és félrelökik az Irás világos bizonyosságát: „A bűnnek zsoldja a halál“ — és „a lélek, mely vétkezik, annak meg kell halnia“ — „a halál mindenkéhez elhatott, mivel mindannyian vétkeztek.“ A legtöbben áttekintik, hogy ugy a világ, mint a választottak reménye azon nyugszik, hogy a Krisztus meghalt bűneinkért, megvásárolt a halálból és felébreszti a halottakat az Atyától előre tudott időben.

A halál-börtön kulcsa

Hadd nyugtassuk meg szívünket az igaz vigasztalás, Isten ígéjének börtartalmu vigaszával: „Feltámadnak a halottak, mind igazak, mind bűnösök.“ „Akik a sírban vannak, mind meghallják az ember Fiának szavát és előjönnek.“ Szabadon bocsáttatják az a sok ezer millió, kik a halál börtönébe szállottak alá, mivel a nagy Szabadítónak joga és hatalma van mondani a foglyoknak: „Jöjjetek ki!“

Mily dicső feltámadási reggel lesz! Mily örömteli viszontlátás! A Szentírás azt tanítja, hogy ez a felszerkent és helyreállítás Krisztus ezer éves Napjának nagy részét igénybe fogja venni. Először az egész világ, „a menyasszony“ — „a Bárány feleségének“ — „a Krisztus testének“ feltámadása kerül napirendre. Ez az osztály az „első feltámadás“-ban lesz részvevő nemcsak időrendi előnyben, hanem magasztos értelemmel is: Csak a szentek fognak ez osztályhoz tartozni, amint írva van: „Boldog és szent, akinek rész-

van az első feltámadásban, mert ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem lesznek Istennek és Krisztusnak napjai és uralkodnak vele ezer esztendeig.“ (Jel. 20:6) De ez csak kicsiny serog lesz, állván nem sok hatalmasból, nemesből és bölcsből, (e világ szerint) hanem főképpen e világ szegényeiből, kik azonban gazdagok hitben. — 1 Kor. 1:26, 27; Jakab 2:5.

„Az első feltámadás“ és az egyház megdicsőülése után nemsokára az O-Testamentumi győzedelmek, az evangéliumi korszakot megelőző ó-kori győzők támadnak fel. Biztosítva vagyunk, hogy Ábrahám, Izsák, Jákob és a szent próféták mind előjönnek a sírból dicső, magasztos állapotban, mint a Teremtő földi képviselői, hogy legyenek a Királyság megtestesítői és tanítói az embereknek. Igen, mindazok, kik hűségükért kedvesek voltak Isten előtt.

Akkor azonnal elkezdődik a világ oktatása. A felől is biztosítva vagyunk, hogy „a föld teljes lesz Isten ismeretével, mint ahogyan a tenger vize beborította a mélységeket“ oly értelemben, hogy „felebarátját és testvérét senki nem tanítja, ezt mondván: Ismerd meg az Istent! Mert mindnyájan megismernek engem kicsinytől fogva nagyig — azt mondja az Úr.“ E dicső idő alkalmosságait részletesen itt nem tárgyaljuk. Csak azt mondjuk, hogy aki megismeri az Urat és engedelmessé válik neki, részese lesz a feltámadásnak, annak teljes értelmében, a helyreállítás értelmi, erkölcsi és fizikai tökéletességében.

Az első, utolsó

Miután Isten országának hatalma tetőpontjára hágott, Sátán megkötözött, a sötétség szétesztetett és minden teremtményhez elhatott az igaz világosság, akkor elérkezett az idő a föld összes meghalt emberiségének a feltámasztására. Akkor visszatérnek az ellenség földéből. Nem egyszerre, hanem egymásután. Az Írás erről kevés felvilágosítással szolgál.

Nézetünk szerint az utoljára elhaltak lesznek azok, kik először térnek vagy hivatnak vissza az ellenség földéből, vagyis új életre lesznek ébresztve. A felélesztési munka folytatódáson történhetik visszafelé, midőn a felébredtek hasonló mód szerint gondoskodnak mindenki szülőiről és testvéreiről, mint napjainkban gondoskodik minden generáció a következő nemzedékről. Eszerint Ádám és Éva jönnek ki legutoljára a sírből, mikorra a világ be volna telve nemzedékekkel az Úr eredeti felhívása szerint, hogy sokasodjanak és töltsék be a földet.

Cselekedetidnek jutalma lesz

Végül vizsgáljuk meg Urunk ama szavait, melyeket az emberiséghez, különösen pedig a szülőkhöz intézett: „Cselekedetidnek jutalma lesz.“ Mily sok áldás és erő, mennyi vigasz és bátorítás rejlik e szavakban a szülők részére, kik, miután mindent elkövettek gyermekeik jó nevelése és helyes irányban való vezetése céljából, a szigorú halál által egyszerre csak elragadni látják kedves gyermekeiket. Minden ilyen eset alkalmával úgy vélik, hogy méltán nyilhatik ajkuk ilyen panaszra: „Nagy szeretetem, sok epekedésem, apai és anyai gondoskodásom: mind hiábavaló volt!“... De nem, nem kedves szülők! Halljátok, az Úr szól: „Cselekedetidnek jutalma lesz.“

Miképp fog ez történni?

Jövőben látni fogod fáradozásod gyümölcseit. Annak idején megismerjük szereteteinket, mint jelenleg ismernek ök; velünk lesznek és ama fáradozásunknak, hogy bevessük szívükbe a jog és igazság szeretését, a tisztaságot és szent életet, jutalma lesz. Fiaid, vagy leányod annyival fog alkalmasabb állapotban visszatérni az „ellenség földé“-ből erkölcsi, értelmi és fizikai fejlettségben, amennyire oktattad őt az említett irányban. Ez közelebb hozza őt a célhoz, melyet az Úr tűz elébe.

De azon szülők is megkapják büntetésüket, kik áttekintették szülői jogait és kötelességeiket, ha majd felismerik, hogy mit tettek volna gyermekeik érdekében és nem tették.

Sőt mi több! Az isteni törvény oda hat, hogy ugyan azon szülők, kik hiven teljesítették szülői kötelezettségeiket, mint akik elhanyagolták azt, önmagukban fogják megtalálni eljárásaik jutalmát vagy büntetését. Ki nem tudná, hogy nincs jobb alkalom önmagunkat nevelni, mint mikor gyermekeinket igyekszünk az isteni félelemben és szeretetben oktatni s eképp fegyelemben tartani.

Minden nemes törekvés mások boldogulására, különösen gyermekeink nevelése jócselekedetek gyakorlására, a magunk boldogsága csiráját képezi. Hadd nőjjön ez áldás szívünkben és környezetünkben évről-évre.

Nem mára csak, hanem a következő napokra is ezeket a szavakat óhajtanánk kedves olvasóink fülébe kiáltani: „Vigasztaljátok egymást e beszédekkel!“ Kedves halottaitok — bárhol vannak is eltemetve — vissza fognak térni az ellenség földéből és pedig oly körülmények között, melyek sokkal jobbak lesznek napjainkénál. Akkor uralkodni fog a nagy Király és kiirt minden gonoszát és gonosztevőt, mi alatt minden jóra való törekvésnek szabad menete lesz és az Úr tudománya fogja beborítani a földet, mint a tenger vize a mélységeket.

Oh, milyen mély és magasztos várakozásokat tárunk elénk ez ígéretek! Adjunk hálát annak, ki szeretett és megváltott minket drága vérén és a mennyei Atyának, ki ilyen gyönyörű tervet készített! Adjunk hálát szívünk azon óhajával, hogy mindennapi eljárásaink is magasztalni fogják őt!

Hűség

Magasztal az ajkam, szívem és az életem,
Mióta ismerem hú Szerelmed árát;
Fellángol bennem is a viszonzás tüze
S állítom szívemben a hűség oltárát.

Mélyen s jól bevéssem kereszted fájdalmát;
Aldozatod mélye éleszt bágyadtságot,
Amikor fölhangzik: „Aratók munkára,
Hirdessétek fennem a szent szabadságot!“

Hú osztály tagjai! Nehéz fáradságtok
Ha megkeseríti Kisértő gúnymérge,
Békességtok álljon s áradjon szerteszét
Szeretet, hogy muljék a szívek jégkérge!

Dicső örökségtok bírjátok szilárdan!
Hit által megtörve az Ellen nagyságát;
Emeljétek oltárt s szóljátok örömmel:
„Eljött a nagy Király, átvéve uralmát!“

A VÁLTSÁG

HOGY erősen álljunk és mélyen meggyökerezzünk az Igazságban, mely mennyei Atyánknak az emberiség megváltási terve felől tesz bizonyosságot, igen szükséges, hogy a váltságot teljesen megértsük. Az igazi vallástudomány nagyobb minden más tudománynál. Mikor Ádám kiesett a kegyelemből, az örökkévaló Isten megszünt továbbra vele társalogni, (összeköttetésben lenni) engedte a halálba menni és csakis ama nagy áldozat (a Jézus) vére által lehet Ádámnak és az összes haldokló emberiségnek kien-gesztelődést nyerni Istennel és visszatérni az életbe. Zsidók 9:22.

A meghamisított egyház

Mióta Jézus az evangélium igazságát; azaz: annak világosságát a világra hozta, (2 Tim. 1:9-10) az ellenség tudta, hogy nem tudja azt a világosságot eloltani, tehát arra törekedett, hogy valami más világosságot hozzon létre, hogy így a népeket félrevezethesse. Igyekezett egy utánczott vallásos országot felállítani, mely külsőleg hasonlít Isten országához. Sikertült is n. gyban. Az egész világot elbolondította. Hamis rendszerét sokféle néven nevezi a Szentírás: „A bűn embere“; — „a veszedelem fia“; — „az álnokságnak titka.“ (2 Tess. 2:3, 4-7) „Ántikrisztus“ (1 János 2:18), „Kicsiny szarv, melynek szemei vannak, mint az embernek és szája, mely szól nagyokat“ (Dániel 7:8, 25; Jel. 13:5), „Nagy Babilon“ — „mely sok vizeken ül vala“ — „a vizek, melyeken ül, népek, sokaságok, nemzetségek és nyelvek.“ „A népek megrészegedtek az ő borával, (tudományával) ő pedig részeg vala a Jézus martirominak vérével.“ (Jel. 17:15, 5) „Nagy város“, ahonnan kormányozza a földet. (Jel. 17:18) A Szentírásnak eme jövendölései beteljesedtek az utánczott országon — a pápaságon — a sötét korszakokban „a vég idejében.“

A váltság a legfontosabb tényező

A keresztyénség zöme által a váltság el van ismerve, de értelmezése jelentőségét illetőleg zavart, kűszált, elegyítve tévedéssel annyira, hogy fontosságából vajmi keveset érthetnek.

A váltság az összes vallástudománynak az alapja, az első és legfontosabb tényező az üdvösség nagy tervében. Ezen lefektetett fundamentumnál fogva lehet reménysége az elesett haldokló emberiségnek, hogy felgyógyulhat és visszatérhet az életbe.

A váltság meghatározása

E szó: „Váltság“ — „megfelelő ár“-t jelent, vagy egyenértéke valamely megvett, vagy visszaváltott tárgynak, például Urunk Jézus Krisztus életének ön-feláldozása.

A vér jelentősége

A Szentírás nagy jelentőséget és erőt tulajdonít az áldozat vérenek. A Jézus vérenek megváltó, megtisztító és megmentő ereje van.

A vér alkalmazása

Az evangéliumi korban Krisztus vére különösen az egyház érdekében van alkalmazva. Később — a kellő időben — májd az áldozat és megmentő ereje az egész világ tudomására lesz hozva. — 1 János 2:2.

A vér hatása

Az Isten egyházának tagjain — a hívőkön csudálatos hatása van a vérnek, amint ez a Bibliában — több helyen említve is van: „Ez az én vérem: az új-szövetség vére, mely sokakért kiontatik.“ (Márk. 14:24) „Aki eszi az én testemet és issza az én vére-met, örök élete van annak.“ (János 6:54) „Az egyházat az ő tulajdon vérével vette meg.“ (Csel. 20:28) „Megigazulunk az ő vérében való által.“ (Róm. 3:24, 25) „Megigazultunk az ő vére által.“ (Róm. 5:9) „E pohár amaz Uj-Testamentum az én vérem által.“ (1 Kor. 11:25) „A mi váltságunk az ő vére által.“ (Ef. 1:7; Kol. 1:14) „Minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.“ (Zsidók 9:22) „Jézus vérével való meghintés jobbat beszél, mint Ábel vére.“ Zsidók 12:24) „Jézus Krisztusnak vére tisztít meg minket minden bűneinktől.“ (1 János 1:7) „Megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által.“ — Jel. 1:5.

A vér csodája

Tanulmányozva az Istennek szavait s megfigyelve a vérnek gyakorlati említését és annak jelentőségét, önkénytelenül is ünnepélyes gondolatok és tisztelet töltik meg szívünket. Ha kutatjuk az o-testamentumi irásokat, látjuk, hogy sok — szüntelen való — jelképes áldozat tétetett Izrael bűneiért addig, míg a valódi, igazi, egyedüli, értékes áldozat megtétetett.

Szinte csodálkozunk és kérdezzük magunktól: „A mi nagy Istenünk, — aki Szeretet — gyönyörködik e vérben? Vérszomjas ő? Tán valami különös örömet talál az áldozat vérenek elfogadásában?“ Oh, nem!... Isten követelte, hogy a jelképes áldozatok meg ne szűnjének választott népe között, mely által az a határozottan szükséges, tökéletes és értékes áldozat volt jelképezve, melyet Jézus „váltság“-képpen fizetett. „Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.“ (Zsidók 9:22) A véráldozat elfogadott volt Isten előtt, de csakis azért, hogy rámutasson a Megváltó igazi vér-áldozatára, mely áldozatnak feltétlenül be kellett következnie, hogy az Idvesség terve megvalósulhasson. Sokan gondolkodnak afölött, hogy az isteni terv miért használja az emberi-nem megváltásra éppen a véráldozatot? Erre azt felelhetjük, hogy nagyon helytelen dolog a Mindenható Isten bölcs és igazságos tervét bírálgatni. S még ha látszólag valami jót ki is tudnánk gondolni, összehasonlítva az isteni tervezettel, a miénk semmit jelentő volna.

A terv váltság nélkül

Az isteni terv szerint Ádám engedelmissége meg volt próbálva, amikor is ő képviselte összes — ágyékában levő — leszármazottjait. A Szentírás szerint:

„Egynek bűnesete által a kárhozat minden emberre elhatott.“ (Róm. 5:12, 18) „Ádamban mindnyájan meghalnak“, „egy ember által jött a halál.“ (1 Kor. 15:21, 22) Ádám elesett és halált hozott mindenkire. Ez a következmény igazságtalannak látszik. Miért nem terjed csak Ádámra ki, miért mindenkire? Hadd próbáljam megmagyarázni.

Ha mellőzzük az Úr Jézus áldozatát, Ádámnak próbája egyéni volt és az ítélet örökké tartó. Elvesztette életjogát az elesés által s ha Isten több ezer évig engedte volna is élni, akkor is őt csak Mindenható, igaz, szent Istennek ismerné és semmit sem tudna szeretete felől. Leszármazottjai (amint a tények mutatják is) „bűnben fogantatván és születvén“ (Zsoltár 51:7) teljesen alkalmatlanok a próbára, amely nélkül is a kimondott büntetés alá jöttek. S így nincs gondoskodva a halálból való visszatérésről; mindenkinek halála örök halált jelent. És így az evangélium prédikálása nem reménysége a szegény, bűnös emberiségnek. — Valóban! A váltáság nélkül a világ a remény egyetlen sugara nélkül szomorú, sötét és kétségbeesett állapotban volna. Istennek megváltási tervében az Igazság követelménye az első s ha ez ki van elégitve, következik a szeretetből fakadó könyörületesség. Próbáljuk megfordítani!

Irgalmasság először, azután igazság

Némelyek úgy gondolkodnak, hogy ha bár ki is mondotta Isten a büntetést, kegyelmesebb lehetett volna s nem kellett volna olyan szigorúsággal végrehajtani szavait, hanem mondhatta volna: „Ádám, most ez egyszer megbocsátok, légy óvatos, hogy ez többé elő ne forduljon!“ Ha így történt volna, nem volna összhangzásban Isten fenséges jellemének változhatatlanságával, sem a legmagasabb Igazság tulajdonságával, mely Isten trónjának fundamentuma. (Zsoltár 89:15, 34, 35; 97:2) Ilyen eljárás Isten részéről lehetetlenség.

Ismét... ha Isten, miután kimondotta Ádámra a büntetést, irányában nyomban engedékeny lett volna, ezen eljárása az ítéletet igazságtalannak minősítette volna, ami szintén lehetetlen Isten részéről. Vagy, ha Isten nem ítélte volna halálra Ádámot, hanem engedte volna, hogy leszármazottjai betöltsék a földet és halálmentesek legyenek, fellázadt, Istennel ellenkező emberekkel. (Sátán befolyása nélkül is) Az anyagok is szemlélői volnának (e dolognak) ez állapotnak s közülök is sokan elesnének, összeütköznének Istennel, Teremtőjükkel. Ha teremtményei észre vennék, hogy Isten engedékeny és nem veszi komolyan szavait, bátorságot vennének és egészen szabadon vétkeznének s ahelyett, hogy tisztelnék és dicsőítenék Istent, nyilvánosan tiszteletlenséget tanúsítanak iránta s így végre mégis csak el kellene őket pusztítani.

A mi szövegünk azt mondja: „Egy az Isten, egy a Közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus.“ Követni fogjuk tehát a Szentírás által megjelölt egyedüli igaz tervet.

A vér hatalma

Váltáságul adta magát mindenekért. Tudjuk (vizsgálva az Írást), hogy miképpen van hatalma a vér-

nek a megvásárlásra, megigazitásra stb., de észrevehetjük azt is, hogy több nyilatkozat csak jelképesen van mondva. Azért a vérnek egy észszerű, gyakorlati alkalmazásának kell lennie, miáltal az erejét nyeri. Jól bele kell mélyedni a Szentírásba a váltáság megértéséért. 3 Mózes 17:11. versében azon állítást (kijelentést) találjuk: „A testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam néktek, hogy engesztelésül legyen lelketekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelést.“ Itt a kulcs, mely megmagyarázza a nagy titkot. A vérnek azért van ily nagy jelentősége és ereje, mert abban van az élet. Tehát a váltáság titka az, hogy életért egy másik megfelelő, egyenlő értékű életet kell adni. A vér, vagyis az élet kiengesztelést szerez egy másik életért, vagy lélekért.

A megfeszítés

Menjünk gondolatban vissza azon emlékezetes és fontos eseményhez, amikor Urunk Jézus életével (vérrel) megfizette a váltáságot Ádámért. Képzéljük el, mintha mi is szemlélői lettünk volna a Golgotha hegyén összegyűlt sokasággal Jézus megfeszítésének... Oh mily harc dul szíveinkben a megtörtént esemény miatt! Az igazság és szeretet harca ez, mely minden Isten mélységes tervét alázatos szívvel (vizsgáló) kutató hívő szívében ezt a kérdést veti fel és próbálja megmagyarázni: „Miért, óh miért engedte Isten!?“ Jer testvérem, próbáljunk ihletett feleletet nyerni a felvetett kérdésre a Szentírás kapcsán; halljuk az isteni jellem két legfontosabb képviselőjének, az Igazság- és Szeretetnek golgothai vitáit Isten Báránya fölött és lássuk az eredményt a küzdelem után.

Az Igazság így szólt a Szeretethez: „Szeretet, eljött az ideje, hogy az üdvözülési terv kérdését elintézzük. Századok, sőt ezredek óta biztattál jó ígéretekkel. Időről-időre mondogattad, hogy az elesett emberi-nem részére van egy mód, mely szerint lehetséges az elhangzott büntetési ítélet alól megszabadulnia. S az ítélet elhangzása után kilátásba is helyeztél ilyen reménységet. (1 Mózes 3:15) Körülbelül vagy kétezer évvel az ítélet után már hirdetted is Ábrahámnak e jó hírt: az evangéliumot, Ábrahám magva által az életet és áldást az egész emberiségre. Mondd hát Szeretet, miképpen fogsz te engem kielégíteni!?“

„Igazság, — felel a Szeretet — ha jól körüttekintünk — azt hiszem — neked nem lehet követelésed, vagy panaszkod. Az igaz, hogy tekintélyed csorbát és méltóságod sérelmet szenvedett, de elégtételt szerzett magadnak. Gondold csak meg! Ádámot halálra ítélted s az ítéletet végre is hajtottad. Leszármazottjainak ugyanez lett a sorsa, mert vasvesszővel uralkodtál a népek felett négyezer esztendőn keresztül s szigorú szabályjaiddal megölted az ezen idő alatt élő egész emberiséget. Szegény, gyarló emberiség bűnben fogantatván és születvén, képtelen volt a te tökéletes törvényeid szabályai megtartására. Ádámnak leszármazottjai ugyanabba a büntetésbe estek, amely Ádámra kimondatott. (Róm. 5:12) Az emberiség legnagyobb része a halálban s a kisebbség, mely jelenben él, haldokló állapotban van. És — te Igazság — kétségtelenül folytatni fogod eljárásodat mindaddig, míg az utolsó embert is megöltöd!“

Az Igazság felel: „Mind igaz, amit mondtál Szeretet; hogy elégtételt kaptam azáltal, hogy Adámnak életét elvettem s közvetve leszármazottjait is; hogy én ki vagyok elégtéve. De — te Szeretet — úgy kezdem észrevenni, hogy valami tervet főtél ki magadnak. Azon mesterkedel, hogy kiszabadítsd Adámot és nemzetiségét a halálból és örök életet adj nekik. Hát — kérlek szépen — est nálam nélkül nem teheted. E dologban egyezségre kell jutnunk. Szeretet! Ha te azt véled, hogy ez ügyben tehetsz valamit, nagyon tévedsz. Őszintén mondom, nem érdemes ez iránt egy lépést sem tenned. Hasztalan minden fáradozásod, mert az ügy el van már intézve. Az ítélet kimondatott a világegyetem legfelsőbb — a Jehova Isten igaz törvényszékén, ahonnan nincs hova felebezni és a bűnös örökre el van ítélve. Vagy — te Szeretet — az én könyörületeségemre számítasz. Hát tudd meg, hogy én olyat nem ismerek. Nem tartozik az én tulajdonságaim közé. Én nem látom, hogy neked volna valami eshetőséged arra, hogy az emberi nem kiszabadítása felől oly régóta táplált reményed megvalósulást nyerjen!”

A Szeretet szelíden felel az Igazságnak: „Oh Igazság! Az igaz, hogy van egy tervem az emberi-nem üdvözlésére vonatkozólag. Kérlek, légy türelemmel és figyelj rám egy pillanatig. Igen fontos javaslatom van, melyet a következőkben óhajtok elődbe terjeszteni: Mivel ma jót akarok cselekedni: ígéreteimet megteljesíteni, megkérlek Téged, hogy légy segítségemre s működjünk együtt tökéletes összhangban az elesett emberi-nem javára, véghezvivén nagy tervemet. Téged kielégítlek s tekintélyed és méltóságod vissza lesz állítva. Így aztán igazságban fogjuk kormányozni az embereket, de egyszersmind nagy szeretettel is. Biztosítalak, hogy ez a terv háromezer év alatt sikeresen meg lesz oldva. Felébresztem az embereket s kihívom a halál nagy börtönházából, (Ézs. 42:7, 61:1; 2 János 5:28, 29) próbáltatásoknak vetem őket alá, hogy engedelmességük után méltók legyenek az örök életre. Evégből oktatni fogom a fegyelmet, igazság és engedelmesség elveire s rávezetem Isten utaira nagy szeretettel és hatalommal. Majd kitöltöm rájuk a Mindenható Istennek szellemét, a kegyelem és könyörületeség lelkét (Jóel 2:28, 29; Zak. 12:10) s elveszem köszívöket, adván nekik érző szívet. Bűneik bocsátásának tudatában megtanulják méltányolni a szeretet működését s teljes összhangba jutnak a Teremtővel, azaz: minden ő tulajdonságával. Így tehát — Igazság — háromezer év múlva (közel négyezer már eltelt) jó és tökéletes emberiséget fogok átadni neked, melynek magad fogsz örvendeni legjobban!”

Erre az Igazság így felel a Szeretetnek: „Az elmondottak igen szépen hangzanak, de hogyan fogod azokat véghezvinni? Mit adsz Te nekem elégtétel gyanánt, hogy megszüntessem az Adámra és leszármazottjaira mért büntetésem, hogy így azután megszabadíthasd az emberiséget a halálból és megpróbálhassd véghez vinni örüsi tervedet?”

A Szeretet felel: „Oh Igazság! Talán egy helyettesítő megteheti, talán egy másik ember Adám helyére állhat!”

Az Igazság csodálkozva kérdezi:

„Egy helyettesítő? Van neked még egy olyan tökéletes embered, mint Adám volt? Van még egy olyan embered, akinek meg van még a maga élete, mert nem játszotta el életjogát; szóval, aki minden tekintetben olyan jó, mint Adám engedetlensége előtt?”

„Igen — felel a Szeretet — van egy emberem, kész felajánlani magát helyettesítő gyanánt!”

„Oh, — álmélkodik az Igazság — Szeretet! Kérek érdeklődni terved iránt, mely megfelelőnek ígérkezik. Nagyszerű eszméd van! Sohasem gondoltam volna erre! Igazán — Te Szeretet — csak Te voltál képes — úgy látom — kitalálni ilyen nagyszerű mélységes tervet. Mikor fogamzott meg agyadban ilyen nemes gondolat?”

„Oh, — felel a Szeretet — még a régmúltban, mielőtt a világ teremtve lett volna, mielőtt annak fundamentuma lerakott volna!” — János 1:1; Efész. 1:4; Jel. 13:8; Péter 1:20.

„Nos, ki az az ember — kérdi az Igazság?”

„Jézus az Isten fia az az ember, ki minden teremtmény előtt született (Kol. 1:18) — felel a Szeretet — Senki más nem találtatott hajlandónak, avagy megfelelőnek. Ő, aki az Atyának közvetlen teremtménye s aki által mindenek állanak, (Kol. 1:17; János 1:3) egykor hatalmas mennyei lény volt, de mihelyt értesült Atyjának tervéről, azonnal hajlandónak nyilatkozott annak véghez vitelére. Ő örömmel mondta: „Imhol vagyok Atyám, hogy cselekedjem a Te akaratodat.” (Zsoltár 40:8, 9) Az ő méltósága nagyobb volt az angyalokénál, mégis megalázta magát, (az angyaloknál is alább szállott), emberré lett, mint aszszonytól született s alávetette magát Isten törvényének, (Gal. 4:4) haláláig engedelmeskedvén annak, egyetemesen a keresztfjának haláláig!” — Fil. 2:8.

„Meg vagyok, meg vagyok elégedve! — felel az Igazság. Ez igazán bámulatos; sohasem hallottam ilyen csoda dolgot. De hol az az ember?”

„Imhol! Itt jön a hegy lábánál, hozva nehéz keresztfjét” — felel a Szeretet. „Megszületett az idő teljességében” és „a kellő időben meghalt a bűnösökért. (Róm. 5:6) Szegény! az ő alázatosságában milyen szomorúnak látszik és mégis milyen gyönyörű. Milyen elhagyatott, amint hozza a halál fáját és mégis milyen nyugodtság sugárzik az arcáról, mely a szívében honoló szeretet megnyilvánulása. Egyedül van. Barátai mind elhagyták... „Az övéi közé jövén, azok be nem vevék őt.” „Szégyellték és arcukat elfordították tőle.” (Ézs. 53:3) „Köpdösték és csufolták” (Máté 26:67, 68) „Töviskoronát tevének szent fején nádszálat adának jobb kezébe s mindnyájan kiáltanak: Imhol az ember, feszíttessék meg!” (Máté 27:29) Ő az a Bárány, ki megöletett Istennek előre végzett tanácsa szerint, (jelképesen a világ teremtése előtt), Istennek ama báránya, ki elveszi a világnak bűneit. (János 1:29; Jel. 13:9) Itt van Igazság — folytatja a Szeretet — átadom őt kezvedbe, őt, ki kímélhatsz a világ bűneiért, kész elfoglalni Adám helyét a halálban, hogy a büntetés ő rád essék, ha örök kezes legyen Adámért. Vizsgáld meg őt Igazság, ha megfelelő-e?” „Megfelelő, megfelelő, minden kielégítő”, — szól meglepődötten az Igazság! M.

hozzáteszi: „De csak Adámért.“ „Hogyan fogja tehát Adámnak sok millió leszármazottját megváltani?“

A Szeretet következetesen és jogosan feleli: „Szerényesen csak Adámot ítélted el. És Isten üdvözítési nagy tervének mily csodálatos bölcsessége! Adámba belefoglalta az egész emberi-nemet, mert rekesztett mindeneket a bűn alá, hogy mindeneken könyörüljön. (Róm. 11:32) Egy ember vétke által az ítélet (halál) közvetve eláradtott mindenekre; (Róm. 5:18) egy ember által jött a halál. (1 Kor. 15:21) Így, ha Jézus közvetlen megváltja az első embert, közvetve az egész emberi-nem meg lesz váltva.“ Csodálkozását fejezve ki, az Igazság felel: „Az ügy ily sikeres megoldásában a Te kezdet látom, Szeretet. Jól van, ezt is elfogadom örömmel; de tudja-e az ember, hogy mit jelent az én kezeim közé kerülni? Tudja-e, hogy én végtelen szigorú vagyok? Hogy a legnagyobb pontossággal követelem a „szemet szemért, fogat, fogért és életet életért“ elv megvalósítását, mert nálam nincs könyörületesség.“

„Igen — ő tudja mindezeket — felel a Szeretet — mindazonáltal hajlandó a munkára. Olyan ellenállhatatlan vágyat érez magában erre, t. i., hogy a halott emberiséget megváltsa és visszaállítsa Istennel — Teremtőjével való összhangba és az örök életbe, hogy nincs az a megalázkodás, vagy szenvedés, amitől ő — visszariadna!“

„Kész van?“ — kérdi az Igazság.

„Kész“ — felel a Szeretet.

Az Igazság int... s azonnal a hóhérok előlépnek... Bánásmódjuk durvasági a szívekből sok jajt tépnek... Kegyetlenül rászégezik kezét, lábát a keresztre... Könny csordul ki sok igaznak a szeméből ez esetre... Felállítják s földbe verik — óh, mily kínzás! — Jézus rajt csüng... Be kell telni az Irásnak: „Átkozott valaki fán függ.“ — Gal. 3:13. (Érettünk lett átokká).

Jézus zsidónak született, hogy a zsidóknak adott törvény átkától megváltsa őket. Betöltötte a törvényt és a keresztre szegezte azt; (Kol. 2:14) a törvényt és rendtartásokat eltörölte, (Ef. 2:15) mert „a törvénynek vége Krisztus, minden hívőnek igazságára, idvességére.“ — Róm. 10:4.

Jézus átokká lett, mialatt piros vére kifolyt. Sohasem halt meg még ember hozzá hasonlóan, olyan, ki mint ő, határozottan bírt életjoggal, ki nem veszítette el azt, hanem örömmel áldozta fel az emberiség javára. — János 10:18.

Adám leszármazottjainak nincs életjoga, mert elveszítették Adámban s így meg kell halniok (Zsidók 9:27) kényszerhalállal.

Jézus földi életét, létezését, életjogát, — melyet megnyert a törvény megtartása által — örökre feláldozta az emberiség javára s így ez zálogul áll mindörökre Adám és az emberiség életéért és csakis ezen zálog által lehet az emberiségnek reménye a halálból való feltámasztásra s egy jövőbeli örök életre.

Jézus meghalt teljesen elhagyatva az emberektől és (látszólag) Istentől is, midőn a legnagyobb jótéményt eszközölte az emberiség részére...

Mindazáltal volt egy lélek, ki fájó szívvvel, tele szeretettel volt iránta. Láthattuk többször a megfeszítést ábrázoló képekben, miképpen térdelt anyja a kereszt tövében, átölelve lábait s amint a kibugyogó vér reá csepegett, fia iránt való részvéte és szeretete szinte elviselhetetlenné vált. Ez rettenhetetlenné tette őt a halállal szemben, annak félelmét teljesen elűzte... Oh, milyen is az az anyai szeretet!... Valószínűleg akkor teljesedett be a jövendölés: „A te lelkedet is általhatja az éles tör.“ — Lukács 2:35.

Míg Jézus a kereszten függött, a világnak minden bűne rá rakatott. Oh te ember, most kezdem csak érteni, hogy mit jelent a Báránynak leöletése a világ teremtése előtt. Oh, sohasem csüngött még oly nemes bűnös kereszten, sohasem volt senkinek oly rettentő tapasztalata a halálról, mint neki, kit mennyei Atyja is — mily borzalom — (látszólag) elhagyott, engedően meghalni őt, hogy az oltáron való megemésztése teljes legyen, melyből nekünk és az egész emberiségnek (haszna legyen) áldás fakadjon, Elhagyta az Atya őt valóban, mert Jézus felkiáltott: „Én Istenem, én Istenem, mért hagyta el engemet?!“ — Márk. 15:34.

Az Igazság nagy buzgóságában tüzet hozott alá a mennyből, mely megemésztette az oltáron az áldozatot. Jézus meghalt... Betölt az Irás... Oh nagy áldás! Megszűn a sírás! Nagy áldozat a bűnért. Halál a részed. Bű s bánatim között szívemben képed!

Lelkét halálra adta áldozatul a bűnért s a bűnösök közé számláltatott, hogy részünkre az Isten kegyelméhez való jutást kieszközölje... És. 53:10-12.

Persze mondhatná valaki: „Oh, miért bánt így Isten egyszülött fiával? Miért nem mutatott hozzá irgalmasságot!?“

Oh! Ő ezt nem tehetette! Mert igazságossága nem engedte. Az Igazság az Isten tulajdonságainak legfontosabb alkotó része, az ő trónjának fundamentoma. Abszolút és isteni fenségű az Igazság, melyet Istennek meg kell őriznie, ha az egész világegyetemet szenved is miatta, azzal ellentétbe jutván. Az Igazság részére egy megfelelő árt kellett fizetnie, hogy Adám és nemzetsége felszabaduljon az átok alól s visszatérhessen az isteni kegyelembe és idvességbe!

Oh! milyen jó is a mi Mennyei Atyánk, hogy elküldte értünk egyszülött Fiait! „Legyen hála az Istennek az ő kimondhatatlan, nagy ajándékáért (a Jézusért)“ — „ki igaz lévén, meghalt a bűnösökért“, — „hogy minden valaki hiszen ő benne, el ne vesszen. (a halálban ne maradjon), hanem örök életet vegyen!!!“ — 2 Kor. 9:15; János 3:16.

Örök Isten, égi Atyánk
Hozzád vágyik hála imánk
Szereteted Bélyegéért
A mi drága Megváltónkért!
Oh fogadd el kegyelmesen
S taníts szíviünkben édesen
Ujjongni dicső tervedben
Míg fenn leszünk majd mennyekben!

A VILÁG TEREMTÉSE

Irtta: RUSSELL

Az Isten teremtési hete 49,000 év. — Minden nap 7000 év. — A Biblia túlhaladta a modern tudományt.

(Folytatás)

A teremtés hete

Ezeket tartva szem előtt a teremtést illetőleg; térjünk át a Biblia előadására és igyekezzünk az előbb említett nézeteket azzal összhangzásba hozni. Legelőször is azt észleljük, hogy a teremtés hete négy részre van osztva: 1. Két nap, vagyis két korszak (a mi számításunk szerint kétszer hétezer, azaz 14000 év) lett szárván arra, hogy a föld állati élet befogadására alkalmassá tétetett. 2. A két következő nap, vagyis korszak (véleményünk szerint ismét hétezer, azaz 14000 év) a növényélet és a legalacsonyabb állati élet, ugymint teknős-állatok teremtésére, valamint mészkő, szén és egyéb ásványok lerakására lett fordítva. 3. A következő két nap, vagyis korszak (számításunk szerint ismét kétszer hét, azaz 14000 esztendő) mindazon élő állatokat hozta létre, melyek csuszának, másznak a tengerben és szárazföldön. Ez alatt a növényvilágban is előhaladás mutatkozott és még továbbá előkészítette a talajt a Teremtő földi képmásának befogadására, megkoronázva dicsőséggel és tisztelettel, hogy a föld királya legyen. 4. Az ember teremtése, a befejező munka a hatodik nap vagy korszak vége felé és a hetedik nap kezdete felé ment végbe. Mint irva van: Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő alkotmányát, amelyet alkotott vala, megszűnik, (azaz megszűnt teremteni).

Két őszinte vallomás

Silliman tanár ezeket nyilvánítja:

„Földünk szerkezetének minden nagy vonása teljesen egybevág a Bibliában elmondott eseményekkel... Ezen történelem (vagyis a Biblia) hasonló fontos feljegyzéseket tartalmaz a bölcsészet és a vallásról. És azt találjuk, hogy földünk maga a legjobb bizonyíték arra, hogy a Bibliában elmondottak igazak.“

Dana tanár a Mózes első könyvében előadott teremtésre vonatkozólag ezeket mondja:

„Ezen teremtési rendszerben nemcsak a dolgok bizonyos rendjét szemléljük, mint a tudományból levont következtetést, de az elrendezésben egy rendszert és egy távolra nyúló jóvendülést is, melyet a bölcsészet bármennyire ismert volna is, elérni nem tudta volna.“

Majd ezeket fűzi hozzá:

„Mivel a történeteknek emberi lény nem volt tanuja, nem is lehetett emberi lény a világ akkori korszakában, aki ezen eseményekről ily tudósítással tudott volna szolgálni, ha csak emberfeletti képességekkel nem volt felruházva. Egy ember sem lett volna képes a napnak a föld világító kútforrásának a teremtését a negyedik napra helyezni és pedig különösen a növényzet teremtésének befejezése és az állatok teremtésének kezdete közé, mely mindkettőre oly nagy fontossággal bír. Abban az időben az emberek közül senki sem lett volna képes ezen tervezet bölcsességének mélyére hatolni.“

A teremtés első korszak-napja

„És az Úrnak szelleme táplálja vala a vizeket.“ *Atdolgozott Biblia: az „Isten szelleme lebeg a vizek felett.“ Akkor mondá az Isten: „Legyen világosság és lett világosság.“*

A világosság természetét, vagy természeti okát még teljesen felfogni nem tudják, hogy mi a világosság. Ezen kérdésre megfelelő válasz még nem jelent meg. Azt tudjuk, hogy az egyik első és főkellékét képezi a természetnek és így ne is csodálkozzunk azon, hogy az isteni erő legelőször is azt teremtette, mikor arról volt szó, hogy a pusztaság és üres földet előkészítse az ember számára. Az isteni erő a „táplálja“, vagyis a „lebegett“ szóban van kifejezve, amely más szóval élesztette, fenntartotta lehetséges villamos erő, vagy világítás által hasonlóan az északi fényhez, vagy az is lehet, hogy midőn ezen erő a földfeletti nehéz vízboríték egy részét lehozta, mely ásványféléket is tartalmazott, hogy ekkor lehetett megkülönböztetni a világosságot a sötétségtől, napot az éjtől, ámbar ekkor sem a nap, sem a hold, vagy a csillagok még a legkisebb mértékben sem voltak észlelhetők azon sűrű ködgyűrű vagy vízrétegen keresztül, mely földünket még mindig övezte.

„És lett az este és a reggel, első nap.“ Valamint a zsidók napjainak, úgy ezen korszak-napoknak is este volt előbb, fokont az isteni szándék a befejezés felé haladt úgy, hogy midőn a második hétezer évi nap munkája megkezdődött, haladva a tökéletesség felé, az utóbbi sötétebbnek tünt fel. Ezt a korszakot, vagy napot a tudósok Azoic, vagy élettelen korszaknak nevezik.

A teremtés második korszak-napja

„Aztán mondá az Isten: Legyen kiterjesztett erősség (levegő) a víz között, mely elváltassa a vizeket a vizektől és szerze az Isten kiterjesztett erősséget, mely elváltatná a kiterjesztett erősség alatt való vizeket a kiterjesztett erősség felett való vizektől. És a kiterjesztett erősséget az Isten nevezé égnék.“

Ezen második hétezer évi teremtési korszak-nap teljesen a levegő létrejöttének volt szentelve. Valószínűleg mindez természetesen módon ment végbe, mint Istennek legtöbb csodálatos munkái mindazáltal mindez az ő terve, rendszere s az ő teremtői szavára történt. A vízgyűrűnek a még forró földre való leszakadása következtében az első korszak folyamán világosság hatolhatott a földre és a földön levő forró vizek különféle gázokat fejlesztettek, melyek kisebb fajsúlyuknál fogva képeztek a föld körül levő levegő rétegét, mely a még megmaradt vízgyűrűk leszakadását megakadályozta. Ez a nap, mint a Szentírás mutatja, szintén az Azoic, vagyis élettelen korszakba tartoznék, a földtan ennek ellentmond, mert azt állítják, hogy a már akkor keletkezett sziklákban férgeknek nyomdokaira és rengeteg teknős-állat teknőire találtak. A tudósok ezt a korszakot Paleozoic-korszaknak, vagyis az első alacsony élet korszakának nevezik el. Ellentétet a Bibliával itt sem találunk, mert a Biblia az élet ezen legalacsonyabb megnyilvánításait figyelmen kívül hagyja.

„Este és reggel — a második nap — mely az isveni

szándék teljes befejezésével végződött, azaz a felhők és vízgyűrűk a földszínen levő vizektől a levegő által el lettek választva.

A teremtés harmadik korszak-napja

„Azután mondá az Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz és úgy lett. A szárazt pedig nevezé Isten földnek: a vizeknek sokaságát tengernek: és látá Isten, hogy ez jó volna. Mondá annak felette az Isten: Hozzon a föld gyenge füveket, maghozó füveket, gyümölcsfákat, melyek az ő nemek szerint való gyümölcsöket hozzanak, melyekben legyen az ő magvok e földön: és így lett.“

A geologia ezen leírással teljesen egyetért és azt mutatja nekünk, hogy mikor a föld kérge lehült, a vizeknek sulya azt helyenkint lenyomta, miáltal a tengerek mélységei keletkeztek, másutt pedig a helyéből kiszorított földkéreg hegyeket és hegyláncokat képezett, természetes, hogy nem egyszerre, hanem egyik hegylánc a másikat követte. Ne gondoljuk azt, hogy mindezek a változások a harmadik korszak-nap hétezer évében egészen végbe mentek, ellenkezőleg, meg vagyunk győződve, hogy ezen korszakban csak megkezdődtek mindazon munkálatok, melyek a növényéletnek előkészítették a talajt, mert a geológiának ezen állításához kétség sem férhet, hogy ily természeti változások, mint hegyek képződése stb. még a mostani korban is megtörténnek. Még alig egy évszázada annak, hogy kevésbé láttunk arra példát és nem leszünk meglepve, ha rövidesen újra észlelhetünk ily természeti kirohanásokat, mert e jelenben ismét egy átmeneti korszakban élünk — a Milleniumi korszaknak kezdetén — és így egy ilyfajta változásra is el lehetünk készülve.

Amint a vizek a tengerbe gyűltek össze, növényzet fakadt ki, mely mind saját neme szerint való gyümölcsöt és magot hajtott. Az a tény, hogy minden növény csak a saját neme szerint tud magot hozni, oly határozottan lett megállapítva Teremtőnk törvényei által, hogy ha bár a műkertészet egyes fajokat tökéletesebbre is tud vinni, de magát a fajt még sem képes megváltoztatni. A különféle fajtájú növények ép oly kevésbé vegyülnek össze, mint a különféle fajtájú állatok és ez a határozott terv egy Teremtőre, egy céltudatos, értelmes Teremtőre mutat.

A geologia is egyezik azzal, hogy a növény-élet megelőzte az állati élet magasabb formáit; azzal is egyezik, hogy ezen korszakban a növényzet szerföltt buja volt, hogy moh, haraszt és szőlő sokkal nagyobbra és sokkal hamarabb nőtt, mint manapság, mert a levegő akkor telve volt szén- és nitrogén-gázokkal, annyira, hogy lélekző állatok semmiképpen sem tenyészhettek volna. Növények, melyek most még az egyenlítőnél is csak néhány ujnyira nőnek, akkor negyven, sőt nyolcvan lábnyi magasságra is nőttek két-három láb átmérővel, mint azt megkövesedett törzsek bizonyítják. Ily állapotok alatt ezen növények nemcsak rengeteg mennyiségben nőttek, hanem bizonyosan nagyon gyorsan is. A geológusok szerint ebben a korszakban alakultak szénrétegeink

is. A moh és növények általában nagyon mohón szívják magukba a szén-gázt s az így lerakodott szénes anyag később szénre formálódva elkészítette részünkre a jelen korszakban teremtendő állatvilág részére is. A rengeteg tőzegtelep és mohágyak olykor-olykor homokkal és agyaggal stb. voltak borítva, a földszínenek későbbi feltorlása és benyomásai által, melyet a dagadó hullám és a levegőből leszakadó más vízgyűrű öntött el. Gyakorlatilag ugyanez a folyamat minden biztonnyal gyakran megismétlődött, mert találunk kőszénrétegeket egymás fölött, melyek között különféle agyag, homok és mészkő stb. rétegek találhatók.

„Este és reggel“, a harmadik hétezer éves korszak is teljesítette azt, amire a Teremtő rendelte volt, előkészítette a világot az isteni cél felé. Ezt a korszakot a geologia a Carboniferous a kőszénolaj-korszaknak nevezi, mert ebben jött létre a szén, olaj stb. stb.

A teremtés negyedik korszak-napja

„Azután mondá az Isten: Legyenek világosító állatok, (testek) az égnek kiterjesztésén, hogy különbséget tegyenek a nap között és az éjszaka közt: és legyenek jelei bizonyos időeknek, napoknak és esztendőeknek, legyenek mondok, világosító állatok az égnek kiterjesztésén, hogy világosítsák a földet és úgy lett. Szerze azért az Isten két nagy világosító állatot, a nagyobbik világosító állatot, hogy világosítsa napal: a kisebbik világosító állatot, hogy éjszaka világosítsa: és csillagokat is.“

Egyik korszak-nap véghezvitelei átnyultak a következő korszak-napba és így joggal feltételezhetjük, hogy az első korszak világossága a két következő korszak alatt mind nagyobb és nagyobb lett, amint egyik vízréteg a másik után csapott le az alanti vizekhez, míg végre a negyedik korszak-napon a nap, hold és a csillagok voltak láthatók, nem oly fényesen, mint jelenleg egy tiszta idő alkalmával, mert hisz az utolsó vízréteg csak Noé napjaiban csapódott le, de mégis észrevehetőek voltak akkor oly mértékben, mint talán manapság egy ködös napon vagy éjszaka. A nap, hold és a csillagok a vízrétegeken túl már régóta fényltek, de csak akkor jött el az idő, hogy ezen világító testeket az égboltozaton keresztül látni lehetett, hogy a napokat — melyet ez előtt egy alig észrevehető szürke világítás jelölt meg, mint amilyen néha borus, esős reggelenként szokott lenni, mikor sem a nap, hold vagy csillagok a felhőktől nem láthatók — jobban meg lehetett különböztetni, úgy, hogy a nap köre, pályája által megjelölhette az időt az ember és állatok részére, midőn megteremtettek; azon időben a levegő is éltetővé kezdett lenni, hogy az állatok részére belelegezhető legyen, később ugyanazon hétezer évi napon a hold és csillagok is feltűntek, előidézték az esti időt és az ember kényelmére megjelölték az éjszakát.

Ne gondoljuk azt, mintha ezen negyedik korszak-nap idejében a növényzet fejlődése megszűnt volna, sőt inkább tovább haladt, mert a napnak és a hold-

nak mindinkább növekedő ereje a fűvek, bokrok és fák újabb válfajait hozta létre. A geologia ezen korszakban rovarok, csigák és rákok keletkezésében előhaladást mutat fel; halsont, halpikkelyek még a szénrétegben is találhatóak, de ez azért még nem változtat a rendszeren, mert a szénrétegek formálódása később is, tehát a harmadik korszak-nap után is keletkezhetett és eképpen benyult a hüllők korszakába. Ez a negyedik teremtési korszak-nap megfelel a geologusik által elhívezett 'Trias' — harmas korszaknak. „Este és reggel“ — a negyedik hétezeréves nap, vagyis a teremtéstől kezdve 28,000 esztendő is bevégeződött, nagy haladást téve a földön, azt előkészítette az ember befogadására.

A teremtés ötödik korszak-napja

„Azután mondá az Isten: Hozzanak a vizek uszó élő állatokat: és a madarak repdessenek a föld felett, az égnek kiterjesztésének színén. Teremté azért Isten a nagy cethalakat és minden uszó élő állatokat, melyeket a vizek hoztak az ő nemek szerint és minden repdeső szárnyas állatokat az ő nemek szerint: és látá Isten, hogy az jó volna.“

Hogy a meleg oceanok mennyire hemzsegték élő állatokkal, a kis sárga halaktól fogva a cethalig, arról könnyen meggyőződést szerezhethünk, ha a déli meleg tengerek dús állatvilágát nézzük. Hüllők (uszómászók), melyek részben vízben, részben szárazföldön élnek, szintén ezen korszakba tartoznak, mely korszak tartama alatt a jelen szárazföldek és szigetek majd felemelkedtek, majd ismét víz alá merültek, egyszer a kisebb-nagyobb leszakadó vízgyűrűk által, máskor pedig a dagadó hullámok által öntött el a föld, így nem csoda ha maradék-csigákra és halakra stb. még a legmagasabb hegytetőkön is bukkanhatunk. Es nem csoda, ha a föld minden részében előforduló rengeteg mészrétegeket a „csigák“ te metőjének nevezik, mert azok majdnem kizárólag összegöngyölített csigahéjakból állanak. Micsoda hemzsegség lehetett az, mikor ezen megszámlálhatatlan kis teremtények megszülettek és mullottak el, egyenkint hagyogatva el kis héjaikat. A Szentírásban olvassuk, hogy Isten megáldotta és megsokasította őket. És tényleg áldás és kegy az élet még egy ily alacsony teremtés számára is, bármily rövid legyen az.

Amiről a Szentírás említést nem tesz, afőlött ne vitatkozzunk. A Biblia nem állítja, hogy Isten külön és egyenkint teremtette volna ezen megszámlálhatatlan fajtájú halakat és csuszó-mászókat. A Biblia csak azt mondja, hogy Istennek befolyása, szelleme táplálta vala a vizeket és hogy az isteni akaratnak megfelelően a tenger hozta létre az ő különféle teremtényeit. A módozat maga nincsen megmagyarázva. Lehet, hogy egyik vagy másik faj, különböző viszonyok között másképp fejlődött, vagy hogy különböző viszonyok között egy és ugyanazon élőlényből különböző fajok létesültek. Senki sem tudhatja és kár erre vonatkozólag elveket felállítani. Nincs jogunk vitatkozni még a felett sem, hogy ha azon ősréteg kövületek iszapja, melyben a legelső élő lény

előfordult, szinte nem az akkori tengerek gazdag ósványvizének vegyi működése által jött is létre. Amire igényt tarthatunk, csak az, hogy ezen élőlények mind Isten akaratának a kifolyásai és így Isten teremtényei bármiféle úton-módon jöttek is létre. És igénybe vehetjük azt is, amit a természet ténye, nem kevésbé a Biblia is bizonyít, hogy bármely fajtájú teremtényeket hozott is létre, mindegyiknek meg van a saját külön jellege, melyet megsemmisíteni nem vagyunk képesek és az mind a maga neme szerint jött létre. És ezek mind Isten munkái, bármiként jöttek elő. Ezen nap vagy korszak megfelel a tudósok „csuszó-mászó korszakának.“

„Este és reggel“ — az ötödik nap. 35000 esztendő azon munka megkezdésétől, mely a földet az ember otthonának és országának készítette elő.

A teremtés hatodik korszak-napja

„Azután mondá az Isten: Hozzon a föld az ő nemek szerint való élő állatokat, barmokat, csuszó-mászó állatokat és földi vadakat az ő nemek szerint és úgy lett. Teremté azért Isten az ő nemek szerint földi vadakat és barmokat az ő nemek szerint: és Isten látá, hogy az jó volna.“

A dolgok ez időben a földön már kezdettek jobban rendbe jönni. A föld kérge is a száz és száz lábnyi homok, agyag, csigahéj, kőszén és különféle ásványfélék gyüleménye által kezdett vastagabb lenni, mely részben földrengések által okozott sziklák törmelkeiből, részben pedig a földet körülvevő gyűrűk leszakadásából, állatok és növények lerakódásaiból gyült össze. Az elmúlt 35000 év alatt a föld maga is jórészen kihülhetett. A föld színének egy kielégítő része ekkor már feljebb volt a tenger színétől. A hegylancok és völgyek között szabályos vízfolyásokkal s így kellően előkészülve az alacsonyabb fajtájú állatok részére, melyeket három osztályba sorozhatunk: 1) földön csuszó-mászó hidegvérű lélekző teremtények, u. m. gyíkok, kígyók stb.; 2) földi állatok vagy vadállatok; 3) az ember segítségére és használatára különösen alkalmas állatok. (házi állatok) A levegő is ekkor már megtisztult azon elemektől, melyek az állatok belélegzésére alkalmatlanok voltak, a kőszénkori növények ezeket magukba szívták, épúgy, mint a nagymennyiségű vizszóényt beszívták a tengerekből a kezdetleges apró csiga-halak és előkészítették azt a tengerben nyüzsgő és lélekző teremtények számára.

Itt ismét nem akarunk a kifejlődés tanát hirdető tudósokkal vitatkozni. Mi elismerjük, hogy ha Isten úgy akarta volna, az állati élet különféle válfajait olyformán is létre hozhatta volna, hogy azok egy fajból a más fajra fejlődhettek volna, vagy hogy a fajok mind egy közös ősfajból fejlődtek volna ki. Mi nem tudhatjuk, hogy ő milyen módszert alkalmazott, mert azt sem a Biblia, sem a kősziklák nem nyitják ki. Az azonban tisztán látszik előttünk, hogy bármint választotta is Isten, hogy az végmenjen, ő minden állatfajt a maga neme szerint teremté, még pedig ilyképpen, hogy az emberi lény minden bölcsessége dacára sem képes azt megváltoztatni, vagy sikeresen más fajra elősegíteni, hog-

az szaporodjon. Ez az a bélyeg, mely egy értelmes Teremtő munkájára vall, mert ha a „természet“, vagy egy „vak erő“ hajtotta volna azt véghez és nem egy ítélőképességgel bíró Teremtő, akkor még ma is találkozhattánk kísérletezésekkel, fejlődéssel, vagy hanyatlással és nem volna oly szilárdan megállapítva az egyes fajok közti különbség.

Joggal feltételezhetjük tehát, hogy Isten az embert éppen ezen hatodik korszak-nap vége felé teremtette, mert az ember teremtése maradt utoljára, az pedig tisztán ki van tüntetve, hogy Isten a teremtés munkáját nem a hatodik, hanem a hetedik napon fejezte be s bizonyára az embernek két részre, férfi és női nemre való elosztása volt az utolsó cselekedete.

„Azután mondá az Isten: Teremtsünk embert a mi ábrázatunkra és a mi hasonlatosságunkra: és uralkodjék a tengerek halain és égen repdeső madarakon, a barmokon és mind az egész földön és a földön csúszó-mászó minden állatokon. Teremté azért Isten az embert az ő képére, az Istennek képére teremté azt, férfivá és asszonyá teremté őt. És megáldá Isten őket és mondá nekik az Isten: Gyümölcsozotok és sokasodjatok és töltsétek bé a földet és hajtsátok azt birodalmatok alá: és uralkodjatok a tengernek halain és az égnék repdeső madarain és a földön csúszó-mászó állatokon.“

Főntebb említettük, hogy a Bibliának a nyelvezete nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy a növények, vízi- és szárazföldi teremtmények maguktól többé-kevésbé ne fejlődtek volna ki, de csak helyesen tesszük, ha megfigyeljük, hogy mennyire más a Bibliának a nyelvezete ott, ahol az ember teremtéséről számol be. Mig az ember teremtésénél külön nyomatékkal van hangsúlyozva Isten teremtő erejének a megnyilvánulása, addig a többiekénél ez nem történik, hanem inkább egy fejlődésszerű folyamatot foglal magában.

„Hozzon a föld gyenge füveket... stb.

„Hozzanak a vizek úszó élő állatokat... stb.

„Hozzon a föld az ő nemek szerint való állatokat, barmokat... stb.

A teremtésnek két leírását találjuk a Szentírásban. Az egyik, amelyet csak most vizsgáltunk meg, rövidebb és korszakok szerint adja elő a teremtés munkáját, a másik, mely következik 1 Mózes 2:4-25-ben található. Más szóval a részeknek az elválasztása helytelenül van. Mindkét leírást egy részben kellett volna közölni, mert a másik csak az elsőnek, a részleteit magyarázza meg. „Ezek a mennynek és földnek kezdetei“, vagyis a menny, föld és az állatok fejlődését azon időtől kezdve írja le, mikor még nem volt se fű, se növény. Az első és főbb leírás a Teremtőt Istennek mondja, a másik vagy magyarázó leírás szerint Jehova Isten, az Úr Isten végezte az egész munkát, „amely időben“ teremtette az eget és a földet, eképpen fogva fel a dolgot a teremtés korszak-napját még hosszabbra nyújtja, mert egybefoglalja mind a hat nap munkáját.

Az első részben használt Isten szó a héber *Elohim* szóból ered, egy többesszámú szó, amit Isteneknek is lehetett volna fordítani és amely hatalmasakat je-

lent. Az Atyának Egyszülöttje bizonyára tevékeny közeg volt eme nagy munkában, sőt valószínű, hogy a részletek véghezvitelében az angyalok is egyesültek vele, mivel a szó *elohim* úgy itt, mint másutt is a Szentírásban ő reájuk is alkalmazható. Így csak helyes, hogy a második vagy magyarázó leírásban külön is fel lesz hiva figyelmünk arra a tényre, hogy Jehova, az Atya volt megteremtője mindennek, bárkit használt is, mint ötet megfelelő képviselőjének, vagy eszközének. A második leírásban a hozzá adott főbb pontokat az ember teremtésére vonatkozólag következőleg fogjuk megfigyelni, mely így hangzik:

„Formálta vala pedig az Úr Isten az embert földnek porából és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét és úgy lett az ember élő lélékké.“

Istent minden előbbi munkája és teremtménye discsőitette, akármilyen jelentéktelen volt is az, bár egyik sem volt képes háláját, vagy elismerését megfelelően kifejezésre juttatni vagy őt megismerni. Az isteni szándék ezt előre látta volt kezdettől fogva és előkészült az emberre, mely a földi vagy állati teremtmények remekműve volt. Az ember teremtéséről a Biblia nem úgy emlékszik meg, mint az állatok teremtéséről, vagyis „hozzon a föld...“, hozzanak a vizek... de ellenkezőleg, a leírás úgy szól, hogy az ember saját teremtménye volt Urának, „melyet saját képmására teremtett.“ Ezen az *elohim* szónak Jehovával való fölcserélése, semmit sem változtat. Hiszen nem voltak-e az *elohim* Isten fiai“ és nem voltak-e értelem- és erkölcsi intelligencia tekintetében az ő hasonmásai?

Ne úgy értsük, mintha ez a *képmás* egy testi alak volna, hanem inkább a nagy lelki lénynek, mint erkölcsi és értelmi képmását, a földi viszonyokhoz megfelelően átalakítva. Ami a „hasonlatosságot“ illeti, az kétségteljesen az ember uralkodói jogára vonatkozik: ő volt a földnek és a földi állatoknak a királya, amint Isten a világmindenség királya.

Itt van az összeütközés Isten szava és az ugynevezett „modern tudomány“ között, mely utóbbi előtt az egész világ és különösen a tanultak — beleértve a papnövendékek tanárai, valamint a lelkészek is — meghódolnak, imádvá a tudományos Istent, melyet „Evolutionak“, kifejlődésnek neveznek el. A két felfogás egymást teljesen kizárja. Ha az evolutio tana igaz, akkor a Biblia elejétől végig hamis. Ha a Biblia igaz — amint azt mi állítjuk — akkor az evolutio theoriája hamis minden az embert illető vonatkozásban.

Az isteni képmásra teremtett ember teremtését nemcsak a Mózes első könyve határozza meg egyedül, de sőt az egész Biblia támogatja azt és az egész Biblia vagy megmarad azzal, vagy elbukik. Mert, ha az ember másként lett volna teremtve, azaz nem oly tisztának, tökéletesnek és értelemi képességgel bírónak, akkor valóban nem lehetett volna őt „Isten képmásának“ nevezni, sem nem tehetett volna őt próbára Teremtője a paradicsomban, hogy meggyőződjék arról, vajjon alkalmas-e az örök életre vagy sem és így akkor az ő engedetlensége, amiért a tiltott fának a gyümölcséből evett, nem is szánuittatható neki bűnnek és büntethetőnek, mint ahogy a halál-

büntetéssel volt sujtva és végül akkor nem is lett volna szükséges őt ezen halálbüntetéstől megváltani.

Már pedig „az ember Krisztus Jézusról“ az van megnyilvánítva, hogy ő ezen első ember bűnéért vált-ságdíj és így akkor őt, mint az első ember képmását bűnbeesése előtt, mielőtt halálbüntetés alá jött volna, kell tekintenünk.

Azt is tudjuk, hogy a multban is voltak, ma is vannak nemes, jóindulatu emberek, akiket azonban Isten, mint bűnösöket tekint és mint olyanokkal Isten nem is érintkezhetik, hanem ha megbánva bűneiket, Krisztus önfeláldozásának érdeme által közelednek hozzá és nyernek tőle bocsánatot. Mindazoknak az állapotuk, akik akként jönnek Istenhez, amint az Irás tanítja, tisztán az ő kegyelméből van, Krisztus igazságosságának a palástja által és a végeredmény, mint értesülve vagyunk, egy feltámadás, vagy helyreállítás kell legyen a tökéletességre, míg bárki is személyesen és teljesen kielégítő lehet a Teremtő előtt. És mégis ugyanazon Teremtő volt az, ki Ádámmal bűnbeesése előtt érintkezett és őt fiának is nevezte és aki kijelentette, hogy Ádám és gyermekei, így tehát mi is, a „haragnak gyermekei“ lettünk és büntetés alá jöttünk azon véték miatt, melyet Ádám nem akkor követett el, mikor „Isten fiának“ lett teremtvé. — Lukács 3:38.

Amily bizonyos, mint ahogy „az összes szent próféták, kik eleitől fogva voltak, kijelentették“, hogy a közelgő „Milenium“ a *visszaállítás* ideje lesz, oly bizonyos az is, hogy az az evolúció elmélet teljes ellentétben áll Isten minden kinyilatkoztatásával, melyet prófétái által szólott. Hogyha az evolúció tana helyes, a visszaállítás nemhogy áldás volna az emberiségre nézve, hanem büntény az emberiség ellen. Ha az ember csupán vak erő, vagy bármily más kifejlődési folyamat által bármely lassu és fáradságos törekvéssel haladt is fel a sejtből osztrigává, osztrigából hallá, halból kigyóvá, kigyóból majomná, majomból ősemberré, ősemberből a jelen emberévé, akkor valóban nagy kárt jelentene az egész emberiségre nézve, ha az Isten visszaállítana az Ádám állapotára, vagy még inkább, ha visszaállítaná az emberiséget a sejt-alapra.

Mi e helyen nem bocsátkozhatunk Ádám teremtésének részletes ismertetésébe, hogy az ő szervezetét, testét, vagy az életnek leheltét vizsgáljuk s hogy miként lettek azok egyesítve élő lényvé. Erről egy következő alkalommal fogunk szólni.

Az utódok szaporítása bizonyára semmiképpen nem volt összeköttetésben a bűnbeeséssel, mint azt néme-lyek állítják, sőt ellenkezőleg, az az isteni áldás egyik részét képezte. Az elesés és az átok, vagyis büntetés ebben a tekintetben csak annyiban vonatkozott az emberre, amint ki van mondva, hogy az anya fájdalommal szüli meg gyermekét és a férfi ennek megfelelően verejtékkel keresi meg kenyerét. És ez — amilyen mértékben az emberi faj korcsosul, észbelileg és testileg gyöngül, — annál jobban érezhető. A gyümölcsözés — midőn elegendő számú ember lesz a föld gazdag benépesítésére — célját eléri. Igaz, hogy már eddig is nagyon sokan jöttek a világra; körülbelül 30 ezer millióra becsülhető azoknak a számuk, akik

mind aluszna a halál tömlőcében. De ez még ren-
tul sok, mert ha a föld színe jelenleg mind lakhate-
volna, — ami végre az is lesz — legalább is három-
szor annyit volna képes befogadni. Emellett még min-
dig meg van az a lehetőség, hogy újabb földrészek
emelkedhetnek ki a tengerből, amint a jelenlegiek
is egykor a tengerből emelkedtek ki.

Kétérdő tudósok már régóta igyekeznek bebizonyi-
tani azt, hogy az ember a Biblia által meghatározott
idő előtt már rég a földön volt és minden esztot
amit a mély agyag és homokrétegben találnak, azzal
a szándékkal vizsgálják, hogy a tudósoknak világra-
szóló elismerést szerezzen Isten Igéje meghazudt-
lásával. Már rámutattunk arra, hogy oly bizonyíté-
kok szolgáltatása, mely őskori kavicsrétegekben ta-
lálható, nyilhegyek leleteire van építve, nem megbiz-
ható,¹ mert sok esetben bebizonyult, hogy ezek egy
ujkori indiánusoknak a munkája volt, akik ott he-
gyezték, csiszolták azt hegyesre, ahol az arra való
követ megtalálták.

A *Victoria Bölcsészeti Intézet* egyik nem is olyan
rég tartott gyűlésén az lett nyilvánosságra hozva,
hogy Stokes tanár, I. R. Bennett, alelnök professzor
Beale és mások egész behatóan vizsgálták az evolu-
túio különféle teoriáit és arra az álláspontra he-
lyezkedtek, hogy mindeddig még nem sikerült *tudo-
mányosan bebizonyítani* azt, hogy az ember valame-
lyen alacsonyabb rendű állatból fejlődött volna ki.
Virchow tanár pedig határozottan kijelentette, hogy
a jelen emberben teljességgel hiányzik bármi őskori
alacsony fokú fejlődési minta és hogy minden igen-
leges haladás, mely az embertanra vonatkozik, tel-
jesen kizárja az olyan összeköttetést, t. i., hogy az
ember a többi állatvilágból került volna ki. És ebben
egyetért Barradue tanár is, a hirneves régiségbuvár.
kijelentve, hogy szorgos kutatásai dacára, egyetlen
egy esetet sem tud felhozni, melynél egyik faj átvál-
tozott volna más fajjára. És tényleg, úgy látszik, hogy

¹ Mi ismerjük az Ádám előtti emberről szóló teoriát,
mely által az emberiség különféle fajait megmagyaráz-
hatni vélik. De mi csak kitarunk a Biblia mellett, mely
mint Istennek kinyilatkoztatása, fölötte áll minden em-
beri okoskodáson. Az emberi család egységes voltának
határozott szavakkal ad kifejezést, mondván: „És az
egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette.“ (Csel.
17:26) Majd ismét azt olvassuk, hogy Ádám volt „az első
ember.“ (1 Kor. 15:25, 27) Ismét az özönvíz történetéből
látjuk, hogy csak nyolc ember menekült meg a
bárháiban, mint Noé gyermekei, Ádám ivadékai. Az em-
beri fajok különfélesége, az éghajlat, szokások és élet-
módok különfélesége találja magyarázatát. Bizonyo-
sítva elzárkózása egyéb népek, vagy népfajoktól, szin-
tén külön faji sajátosság kifejlődését tette lehetővé. En-
nek élő bizonyítékát találjuk azon tényben, hogy euró-
paiak, kik hosszabb időn keresztül indiaiak, vagy kí-
naiak között élnek, idővel némi tekintetben hasonlatos-
lesznek új szomszédjaikhoz, míg gyermekeiknél, kik az
országban születtek, ezen hasonlatosság arckifejezés-
ben a bőrre is kihat, befolyásolva kétségtelven a viselés álla-
potban levő környezetétől. Az ily változás egy né-
dáját látjuk bizonyos területen lakó kínaiaknál, kik
Krisztus előtt 70-ben, vagyis a zsidók viszontagságainak
végével szétszórott zsidók utódjainak vallják magukat.
Ezen zsidók olyannyira elkinajaszodtak, hogy manapság
már teljesen nélkülözik a zsidó faj oly szembevető fa-
vonásait, pedig ezek ugyaszólván az összes nemzetek kö-
zött legszívesebben ragaszkodnak külön fajvonásaikhoz.

eddigelé még egy tudós ember sem volt képes megtalálni az összekötő kapcsolatot az ember és majom, hal és béka, vagy gerinces és gerinctelen állat között. Továbbá még az sem bizonyult be, hogy bármely faj az ő jellemvonását elveszítette volna és helyébe új, mely valamely más állathoz tartozó, fejlődött volna ki. Vegyük például a kutyát és a farkast. Bár nagyon hasonlítanak egymásra, még sincs közöttük összekötő kapocs. Így van ez a ma már kihalt állatfajokkal is: közöttük fokozatos haladás egymáshoz sohasem volt. Továbbá az első állatok, melyek a földön léteztek, semmiesetre sem tekinthetők alábbvalóknak vagy elkorcsosultaknak a jelenlegitől.

Az alábbiakban közöljük J. W. Dawson dr. „A földtan és a történelem találkozása“ című művének eme részletét:

„Még nem találtunk származási kapcsolatot, mely összekötné az embert azon alacsonyabb fokon levő állatokkal, melyek őt megelőzték. Az ember tehát, mint újteremtés, áll előttünk, az alacsonyabb állatokhoz való minden közvetlen vonatkozása nélkül. A korai ember semmivel sem volt alábbvaló ember, mint leszármazottja és hogy ma az ő találmányaival, ujitásaival, az élet új módszereivel is csak annyi, amennyi elődje volt. Még arra sem voltunk képesek, hogy az embert az ártatlan aranykor (a paradicsomig) nyomoznánk. Mikor vele már a barlangban és körtegekben találkozunk, akkor már bukott ember volt, ki nem volt összhangban környezetével, ki hadilábon élt teremtménytársaival és ki halálhozó szerszámok előállításán fáradozik, hogy magát vadállatok támadásai ellen megvédjék... Az ember, amint teste is bizonyítja, kétségkívül egy földi állat és hogy ő a gerincesek és emlősök csoportjába tartozik. De még ebben a csoportban is az ember egy teljesen különálló fajt képez, más szóval ő az ő családjának, fajának, nemének egyedüli képviselője. Eképpen nagy úr választja el őt még a hozzá legközelebb álló állattól is és ha el is fogadnánk azt az eddig még be nem bizonyított elvet, hogy egyik faj kifejlődhetik más fajjá, mégis képtelenek vagyunk felmutatni azt az „összekötő kapcsolatot“, amely az embert alacsonyabb állatok bármely csoportjával össze tudná kötni... A tudománynak semmi ténye nincs határozottabban megállapítva, mint az, hogy a földtani időben az ember a legkorábbi keletű. A régebbi keletű földtani alakulásoknál hiába keressük a nyomát, de viszont nem találjuk azon állatok nyomait sem, kik hozzá legközelebb állanak. Azt hisszük, hogy az akkori korszakokban földünk nem volt alkalmas lakóhelye az embernek. Ha követjük a szokásos földtani rendszert, úgy négy nagy korszakra osztjuk földünk egész történetét, a legrégebbi keletű sziklától kezdve a modern időkig, akkor is emberi nyomokkal csakis a negyedik korszakban és akkor is csak ezen korszak vége felé találkozunk. Tény az, hogy tagadhatatlan bizonyítékot az ember létezésére vonatkozólag csakis a modern korszak elején találunk. Csak egy emberi faj van, bár az emberi fajok többfélék és úgy látszik, hogy ez a különféle fajok is magukat még a korai időben fejlesztették ki, mert mint a felfedezés mutatja, a jelenben egy meghatározott állapotot mutatnak fel... A Biblia története megelőzte a modern történetet és ezen régi könyv minden tekintetben megbízható és a régi pogányság legendái és regényeitől oly távol áll, amennyire az csak lehetséges...

Pasteur tanár, a nagy bakteriologista határozott ellenzője a Darwin-féle tannak; erre vonatkozólag így fejezte ki magát:

„Az utókor valamikor egy nagyot fog még nevetni a

mi modern anyagelvű tudósaink balgaságain. Minél többet tanulmányozom a természetet, annál jobban bámulom a Teremtő munkáját és mialatt vegyműhelyemben dolgozom, imádkozom.“

Virchow, az orosz tudós, bár nem határozott keresztényen, mégis hasonlóképpen ellenezte Darwinnak az elméletét, vagyis szerves lénynek szervesetlen lényből való kifejlődését és ezeket mondja:

„Eddigelé még minden kísérlet, hogy megtalálják az összekötő kapcsolatot az ember és az állat között — kudarccal járt. Az összekötő kapcsolatot még nem találták meg és nem is fogják megtalálni. Az ember nem származot a majomtól. Be van bizonyítva, hogy a legutóbbi ötezer év alatt az emberiségen észrevehető változás nem volt észlelhető.“

Más természettudósok is felemelték szavukat Darwin teóriája ellen.

Ezen tények világában csakugyan nevetségesek holmi „doktorok“ vagy „tanárok“ tanulmányai, akik még mindig keresik az összekötő kapcsolatot. Tőlük kitélik, hogy azt is kitalálják, miszerint az ember idővel el fogja veszíteni lábujjait, mert azokra szüksége nincsen és hogy ezen „lábujjakat épp úgy el fogjuk veszíteni, mint elvesztettük a majomtól öröklött farkunkat.“ Hát nincsenek nekünk jól preservált majdnem négyezer éves mumiáink? Nincsenek életnagyságu meztelen szobraink a régi korból? Van ezeknek farkuk? Más ezeknek a lábujjuk, mint a miénk? Nem-e lefelé mutat az egész természetnek a tendenciája? A növények és alacsony fokú állatok nincsenek-e ráutalva az emberi tudományra, ha magas típusukat meg akarják tartani? Az ember nincse-e ráutalva Isten kegyelmére, ha előre törekszik és ha nem akar visszaesni abba az állapotba, amelyet a leg-sötétebb Afrikának nevezünk?! Nincs ez összhangzásban a Szenirással? — Rom. 1:21, 24, 28.

Illő, hogy az Úr népe tartsa szem előtt Pál apostol intését: „Oh Timotheus... távoztasd el a beszédekben való haszontalan ujságokat és a hamis nevű tudományoknak ellenvetéseit.“ (1 Tim. 6:20) Hogy az igazságot tisztán láthassuk, azt az isteni kinyilatkoztatás álláspontjából kell nézünk. Nekünk a világosságot az ő világosságában kell látnunk. Eként körültekintve a természetet Isten kalauzolása mellett feltárul szívünk és értelmünk és csodálattal vegyült tisztelettel bámuljuk és imádjuk a Mindenható Teremtő dicsőségét, fenségét és hatalmát.

„Este és reggel“ — a hatodik nap. Negyvenkétezer év mult el a „munka“ kezdete óta. A földet az ember készen találta a befogadásra, de még az egész nem volt neki teljesen alkalmas. Tudva előre teremtményeinek engedelmességét (és mivel az ezzel járó halálbüntetéssel az ő egész terve összeköttetésben volt — az embernek megváltása és végre a bűn és halál megszabadítása, amidőn a szomorú tapasztalatokat gyakorolni fogják). Isten nem várt az ember teremtésével addig, míg az egész föld elkészült, csakis addig, míg részére a paradicsomot, az Éden kertet elkészítette. Csakis ez a hely volt a tökéletes ember pár megpróbálásául elkészítve és az emberiségnek, mint elítélt munkásnépnek, jutott feladatul, hogy az egész földet birodalma alá hajtsa, ami azonban csak keserű tapasztalatok és nehéz leckék árán sikerült.

ISTEN HÁRFÁJA

Isten igéje ama hárfá, mely sokáig nem volt felhangolva és az emberek csak összhangtalan zenéjét hallhatták, Most, hogy hurja Mózesőt Jánosig fel lett hangolva, mily lélekemelő édes melódiát ad.

Mi lehetne hát léleknezesítőbb mint a törvény és próféták összhangzó tanúságára gondolni: Jézusnak és apostolainak szavai alapján Istennek az emberiségre vonatkozó szándékairól tudakozódni. Ebben a könyvben Ön megtalálja a Bibliának, idő és sorrendben elrendezett anyagát a tiz hurról a Biblia tiz legfontosabb igazságairól.

MEGRENDELÉST ELFOGAD

„AZ ÉLET“

*hirdetés- és kiadóhivatali vállalat
Cluj-Kolozsvár, Str. Filipescu 10.
340 oldalra terjed*

ÁRA 30 LEI.

